

Η "ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΒΕΤΡΙΝΑΣ" (25,26,27/6/1913)

"Το 1ο Σύνταγμα Ευζώνων εξόρμησε κατά των εχθρικών θέσεων στο Νέο Πετρίτσι, στις 8 το πρωί. Γρήγορα έφτασε στο σημείο όπου είχαν κρυφθεί οι Έλληνες του χωριού, που έσπευσαν με άκρατο ενθουσιασμό και δάκρυα στα μάτια να υποδεχθούν και να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες των κουρασμένων ευζώνων, επικεφαλής των οποίων υπήρξε ο μετέπειτα στρατηγός Γεώργιος Κονδύλης. Τα υψώματα πάνω απ' το χωριό, όπου βρίσκεται σήμερα το 567 Τ.Π- ήταν καλά οχυρωμένα από τους Βουλγάρους. Εκεί είχαν τοποθετηθεί τα 4 τοπομαχικά πυροβόλα, που δυσκόλευαν στο έπακρο τις κινήσεις των ελληνικών τμημάτων, γύρω από το χωριό. Χρειάστηκε λοιπόν μια νέα προσπάθεια για την κατάληψη και την εκδίωξη του εχθρού. Στις 9 το πρωί ο λόχος ευζώνων, με επικεφαλής τον λοχαγό Γεώργιο Παπαδόπουλο, κινήθηκε προς γενική επίθεση, σώμα με σώμα με τον εχθρό. Ο γενναίος λοχαγός, με το περιστροφικό στο χέρι και οδηγώντας τους άνδρες τους στα εχθρικά οχυρά, έπεσε νεκρός από βουλγαρικό βόλι. Οι ευζώνοι όμως δεν πτοήθηκαν. Προχώρησαν ακάθεκτοι και με την χαρακτηριστική ιαχή «Αέρα» κατέλαβαν τα 4 πυροβόλα, εκτοπίζοντας τους εναπομείναντες Βουλγάρους, που τράπηκαν σε άτακτη φυγή προς τον Στρυμόνα.

Στις 8.15 ο αντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος αναφέρει στον μέραρχο Μανουσογιαννάκη «Κατέλαβα τη Βέτρινα, εκτοπίζοντας τον εχθρό από τις θέσεις που κατείχε σε υψώματα βορείως του χωριού, μέχρι τώρα επτά διαδοχικά. Ο εχθρός υποχωρεί προς το βορρά». Μετά από 530 χρόνια, το Νέο Πετρίτσι ήταν ελεύθερο και ελληνικό."

«Κατέλαβα τη Βέτρινα, εκτοπίζοντας τον εχθρό από τις θέσεις που κατείχε σε υψώματα βορείως του χωριού, μέχρι τώρα επτά διαδοχικά. Ο εχθρός υποχωρεί προς το βορρά».

Με τη σύντομη αυτή αναφορά, του αντισυνταγματάρχη Διονύσιου Παπαδόπουλου, προς τον διοικητή του τμήματος στρατιάς Μανουσογιαννάκη, επισφραγίστηκε η απελευθέρωση του Νέου Πετρίτσι και της γύρω περιοχής, το πρωινό της 27ης Ιουνίου 1913. Ήταν η μεγάλη ώρα της λευτεριάς, μετά από 529 χρόνια τουρκικής κατοχής και 1 χρόνο στυγνής βουλγαροκρατίας.

Το τριήμερο 25, 26 και 27 Ιουνίου 1913, οι νοτιοανατολικές πρόποδες της οροσειράς της Κερκίνης, απ' το Ακριτοχώρι μέχρι τα στενά του Στρυμόνα, υπήρξαν πεδίο σκληρών εχθροπραξιών μεταξύ τμημάτων του ελληνικού και βουλγαρικού στρατού, με επίκεντρο το Νέο Πετρίτσι. Η μάχη της Βέτρινας ή του Δεμίρ Ισσάρ, όπως έμεινε στην ιστορία, σήμανε την οριστική απελευθέρωση της περιοχής των Σερρών και την ενσωμάτωση της στον εθνικό

κορμό.

Παραμονές της μάχης ...

Μετά την ήττα τους στο Κιλκίς, το Λαχανά και τη Δοϊράνη, τα βουλγαρικά στρατεύματα στράφηκαν προς την περιοχή του Σιδηροκάστρου, με μοναδικό στόχο να ανασυνταχθούν και να αποτρέψουν την ελληνική προέλαση προς το βορρά, τα στενά του Ρούπελ και τη βουλγαρική ενδοχώρα στη συνέχεια. Στη προσπάθεια γενικής ανασύνταξης των βουλγαρικών στρατιωτικών δυνάμεων, το πρωινό της 13ης Ιουνίου, ο διοικητής της 11ης βουλγαρικής μεραχίας Ιβάνωφ διέταξε τα παρακάτω στον Αθανασώφ, στρατιωτικό διοικητή Σερρών : Ο στρατιωτικός διοικητής Σερρών, αναλαμβάνει τη διοίκηση όλων των ένοπλων τμημάτων με εντολή να συναθροίσει τα λείψανα της ταξιαρχίας της Δράμας και να οργανώσει κρατερά άμυνα επί της αριστερής όχθης του Στρυμόνα. Εφόσον ο εχθρός δεν σας πιέζει να μην υπάρξει υποχώρηση Ο ποταμός όσο και αν είναι προσπελάσιμος σε πολλά σημεία, παρουσιάζει στον εχθρό μεγάλες δυσκολίες, αν έχει να αντιμετωπίσει το πυροβολικό μας. Να επανέλθουν τα στρατεύματά σας επί των διαβάσεων αυτών και να οργανωθεί ισχυρή αντίσταση. Κρατήστε διαθέσιμα τμήματα για αντεπιθέσεις την κατάλληλη στιγμή». Μετά τη διαταγή αυτή, τα στρατεύματα του Αθανασώφ ξεκίνησαν για τις διαβάσεις του Στρυμόνα και για την οργάνωση της γραμμής Χαροπού - Κοίμησης, - Ρούπελ.

25 Ιουνίου 1913. Με προορισμό τη Βέτρινα ...

Την ώρα που οι Βούλγαροι επιχειρούσαν την ύστατη ανασύνταξη των δυνάμεών τους, ελληνικά στρατιωτικά τμήματα προσέγγιζαν τους Ν.Δ πρόποδες της οροσειράς της Κερκίνης. Μέχρι το πρωινό της 25ης Ιουνίου, τα ελληνικά τμήματα είχαν προωθηθεί μέχρι το χωριό Μανδράκι, εκδιώκοντας τον εχθρό από σημαντικές θέσεις, κυρίως πάνω από τα 'νω Πορόια και το στρατηγικής σημασίας πέρασμα «Σιδερά Πύλη» στο Μπέλες. Εξαιτίας της ελληνικής προέλασης, ο στρατηγός Σαράφωφ εγκατέλειψε εσπευσμένα τα Άνω Πορόια και έφτασε στο Νέο Πετρίτσι, όπου και όρισε την έδρα του.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, το τμήμα στρατιάς Μανουσογιαννάκη, εξέδωσε την παρακάτω διαταγή προς την 1η και 6 μεραρχία : Ο εχθρός κατέχει το χωριό Βέτρινα. Τριγύρω απ τη σιδηροδρομική γέφυρα έχουν τοποθετηθεί 12 με 15 περίπου πυροβόλα, ενώ κατασκευάστηκε ξύλινη γέφυρα 500 μέτρα βόρεια της σιδηροδρομικής γέφυρας. Εχθρικές δυνάμεις υπάρχουν στο Πούλιοβο (Θερμοπηγή) και Ράδοβο (Χαροπό). Το χωριό Χατζή Μπεϊλίκ (Βυρώνεια) κατέχεται από Βούλγαρους αντάρτες».. Στη συνέχεια ο μεραρχος

Μανουσογιαννάκης, διατάσσει για τις κινήσεις των ελληνικών δυνάμεων το πρωινό της επόμενης μέρας, 26ης Ιουνίου : «Αύριο το τμήμα στρατιάς θα συνεχίσει την πορεία του προς τη Βέτρινα, προκειμένου να εκδιώξει τον εχθρό πέρα από το ποτάμι. Η 1η μεραρχία θα βαδίσει χωριζόμενη σε 2 μέρη. Το αριστερό μέρος θα κατευθυνθεί από το Δερβέντι (Ακριτοχώρι) και το Χατζή Μπεϊλίκ (Βυρώνεια). Το δεξιό τμήμα θα ακολουθήσει την κανονική αμαξιτή οδό. Η 6η μεραρχία θα ακολουθήσει την αμαξιτή οδό, βάζοντας το πυροβολικό της επικεφαλής της δεξιάς φάλαγγας».

26 Ιουνίου 1913. Παραμονή της μεγάλης επίθεσης ...

Η 1η μεραρχία ξεκίνησε στις 4 τα ξημερώματα. Το δεξιό τμήμα το αποτελούσαν το 4ο σύνταγμα πεζικού και 2 πυροβολαρχίες της μοίρας ορειβατικού πυροβολικού ως εμπροσθοφυλακή, καθώς και το 2ο σύνταγμα πεζικού μαζί με χειρουργική μονάδα. Μαζί με τον μέραρχο Μανουσογιαννάκη ακολούθησαν την οδό Μανδρακίου - Νέου Πετριτσίου, όπου και ο τελικός προορισμός - στόχος τους. Το αριστερό τμήμα το αποτελούσαν το 5ο σύνταγμα πεζικού και μια ορειβατική πυροβολαρχία. Ακολούθησε τη διαδρομή Μανδράκι, Ακριτοχώρι, Βυρώνεια Αετοβούνι, με μοναδικό και εδώ προορισμό και στόχο το Νέο Πετρίτσι.

Τα δύο τμήματα εξακολουθούσαν να προελαύνουν ανατολικά προς το Νέο Πετρίτσι. Μπροστά πήγαινε το ελληνικό ιππικό, το οποίο και εκδιώξε τα βουλγαρικά σώματα απ τη Βυρώνεια, χωρίς όμως να μπορεί να προχωρήσει παραπέρα απ τον σιδηροδρομικό σταθμό, εξαιτίας του εχθρικού σφυροκοπήματος, απ το βουλγαρικό πυροβολικό στα υψώματα του Νέου Πετριτσίου. Μετά την εξέλιξη αυτή, το ιππικό στράφηκε προς την Αγριόλευκα και το Γόνιμο, προκειμένου να επιβλέψει τις γέφυρες του Στρυμόνα, από εχθρικά χτυπήματα.

Όταν το το 4ο σύνταγμα πεζικού έφτασε στη Βυρώνεια, δέχθηκε σφοδρή και συνεχή επίθεση απ τα 4 τοπομαχικά πυροβόλα, που ήταν τοποθετημένα στα υψώματα πάνω απ το Νέο Πετρίτσι, αλλά και απ τα 20 πεδινά πυροβόλα στην αριστερή όχθη του Στρυμόνα και τη σιδηροδρομική γέφυρα. Ο κανονιοβολισμός των ελληνικών δυνάμεων στη Βυρώνεια κράτησε μέχρι τις απογευματινές ώρες. Οι Βούλγαροι σπαταλούσαν αλύπητα τα πυρομαχικά τους, προκειμένου να αποτρέψουν την ελληνική προέλαση. Οι οβίδες σε συνδιασμό με τον αφόρητο καύσωνα των ημερών δημιούργησε αποπνικτική ατμόσφαιρα για τους Έλληνες στρατιώτες. Το 1ο τάγμα -που ήταν επικεφαλής του 4ου συντάγματος- προσπάθησε να προχωρήσει ανατολικά. Χτυπήθηκε όμως σφοδρά απ το βουλγαρικό πυροβολικό του Νέου Πετριτσίου, γεγονός που το ανάγκασε να συμπτυχθεί και να υπαναχωρήσει στην προηγούμενη θέση του, ήταν αδύνατο να προχωρήσει περισσότερο απ τον σιδηροδρομικό σταθμό της Βυρώνειας, χωρίς τη συνδρομή του ελληνικού πυροβολικού. Επιπλέον είχε να αντιμετωπίσει κρούσματα ηλίας των ανδρών του. Τα υπόλοιπα 2 τάγματα, μόλις βγήκαν από τη Βυρώνεια καλύφθηκαν στα υψώματα που δημιουργεί μέχρι σήμερα η σιδηροδρομική

γραμμή, έξω απ το χωριό προς το Νέο Πετρίτσι. Τα υψώματα περιβαλλόταν από ψηλά δέντρα, καλαμιές και θάμνους και ήταν δύσκολο να τους διακρίνει ο εχθρός, Το ίδιο έπραξε και το 2ο σύνταγμα πεζικού.

Οι 2 ορειβατικές πυροβολαρχίες έφτασαν στον σιδηροδρομικό σταθμό της Βυρώνειας και άρχισαν να χτυπούν τις εχθρικές θέσεις, απ τις 10.30 το πρωί. Γρήγορα όμως σταμάτησαν, αφού η βολή τους ήταν βραχεία και δεν πλησίαζε καν τον στόχο. Η προέλαση νότια της σιδηροδρομικής γραμμής, ήταν αδύνατη εξαιτίας του ακατάλληλου του εδάφους, με τα βαλτόνερα και τις καλαμιές. Μετά την αδυναμία του δεξιού τμήματος, να προχωρήσει ανατολικά, ο μέραρχος Μανουσογιαννάκης διέταξε, να οχυρωθεί στα υψώματα της σιδηροδρομικής γραμμής έξω από τη Βυρώνεια, όπου παρέμεινε μέχρι τις απογευματινές ώρες, παρά τον καυτό ήλιο και το συνεχές βουλγαρικό σφυροκόπημα.

Στο μεταξύ το αριστερό τμήμα, με οδηγό τον ντόπιο Κωνσταντίνο Παρθένη από τη Ράμνα, ξεκίνησε στις 3 τα ξημερώματα της 26ης Ιουνίου και ακολούθησε το δρομολόγιο που είχε καθοριστεί από την προηγούμενη μέρα. Απ τον καρόδρομο στους προποδες του βουνού, έφτασε ανενόχλητα στις 10 το πρωί, έξω από το Αετοβούνι. Στην είσοδο του χωριού όμως, η εμπροσθοφυλακή (3ο τάγμα) δέχτηκε επίθεση από τα βόρεια υψώματα , που τα κατείχαν Βούλγαροι αντάρτες, Εύκολα όμως καταδιώχθηκαν, στρεφόμενοι προς το Νέο Πετρίτσι. Ο διοικητής του τμήματος αποφάσισε να μην προχωρήσει παραπέρα απ το Αετοβούνι, αφού οι Βούλγαροι διατηρούσαν σημαντικές θέσεις στην αριστερή πλευρά του βουνού. Ο εχθρός είχε κατασκευάσει ισχυρά αντιστηρίγματα στα υψώματα από το Αετοβούνι μέχρι τη σιδηροδρομική γέφυρα του Στρυμόνα. Μέχρι το μεσημέρι το 5ο σύνταγμα κατάφερε να καταλάβει πολλά εχθρικά οχυρά, αλλά με αργό ρυθμό εξαιτίας της σθεναρής άμυνας των Βουλγάρων και της ιδιομορφίας του εδάφους. Το μεσημέρι ειδοποιήθηκε από το επιτελείο να παραμείνει στη θέση του, αφού δεν είχε υποστήριξη από τα νότια, εξαιτίας της αδρανοποίησης του δεξιού ελληνικού τμήματος, έξω απ τη Βυρώνεια.

Στις 3.30 το μεσημέρι ο αντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος υπέβαλε την παρακάτω αναφορά στον διοικητή του τμήματος της στρατιάς Μανουσογιαννάκη : «Έφτασα στο Κεσεσλίκ (Αετοβούνι) αλλά αγνωρίστηκα από τον εχθρό, ο οποίος και έβαλε με το πυροβολικό του εναντίον μου. Λόγω έλλειψης οδηγού δεν μπόρεσα να προχωρήσω και να αναγνωρίσω το έδαφος. Έφτασα με τους άνδρες μου εξαντλημένους από τη ζέστη, έχω μάλιστα 7 κρούσματα ηλιάσεως. Εάν μεταβώ στη Ράμνα με 2 πυροβόλα η αποστολή μου θα είναι επιτυχής, αφού θα βρίσκομαι πάνω από τον εχθρό. Τραυματίστηκε ο λοχίας που με ακολουθεί ως σύνδεσμος και ένας στρατιώτης».

Μετά τις 4 το απόγευμα οι Βούλγαροι μετρίασαν τα πυρά τους και λίγο αργότερα,

σταμάτησαν εντελώς. Στο μεταξύ το 5ο σύνταγμα, είχε καταφέρει να φτάσει έξω απ το Νέο Πετρίτσι και να καταλάβει τα δεσπόζοντα αντιστηρίγματα, τα οποία είχε οχυρώσει ισχυρά ο εχθρός. Εξαιτίας όμως έλλειψης υποστήριξης απ τα αριστερά και των ύποπτων εχθρικών κινήσεων απο βορειότερα βουλγαρικά οχυρά, η επίθεση ορίστηκε για την επόμενη μέρα, Εξάλλου το σκοτάδι που έπεφτε, ήταν ανασταλτικός παράγοντας, για μια τελική επιθετική ενέργεια. Με τη δύση του ήλιου, ο μέραρχος Μανουσογιαννάκης, εξέδωσε την παρακάτω διαταγή : «1. Ο εχθρός εξακολουθεί να κατέχει την είσοδο της κλεισούρας του Δερβέντι (Ρούπελ). 2. Το τμήμα στρατιάς θα διανυκτερεύσει επί του πεδίου της μάχης. 3. Το 5ο σύνταγμα πεζικού και το 1ο σύνταγμα ευζώνων θα παραμείνουν στις θέσεις που κατέχουν ολόκληρη τη νύχτα» .

27 Ιουνίου 1913. Η ώρα της λευτεριάς ...

Στις 3 τα ξημερώματα η μοίρα πεδινού πυροβολικού της 6ης μεραχίας, κατέλαβε θέσεις ανατολικά των υψωμάτων του Αετοβουνίου. Με το πρώτο φως του ήλιου, ξημέρωμα 27ης Ιουνίου, άρχισαν και πάλι οι συγκρούσεις. Το βουλγαρικό πυροβολικό άρχισε να σφυροκοπεί τα ελληνικά τμήματα δυτικά της Βυρώνειας, αλλά και της πρώτης γραμμής. Μέχρι τις 6 το πρωί, το 1ο σύνταγμα ευζώνων και το 5ο σύνταγμα πεζικού, εκτόπισαν τον εχθρό από σημαντικές θέσεις και υψώματα γύρω από το Νέο Πετρίτσι. Σε γραπτή αναφορά τους προς τον μέραρχο Μανουσογιαννάκη, ο αντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος γράφει : Σήμερα το πρωί, στις 4 περίπου, ενήργησα με ένα λόχο επιθετική αναγνώριση βορείως του χωριού Βέτρινα, εντός του οποίου υπάρχουν 2 τάγματα εντός ταχυσκάπτων () Θα συνδυάσω έγκαιρη επίθεση με την κατά μέτωπο των άλλων συνταγμάτων και τότε είμαι βέβαιος ότι θα τους ρίξουμε στο ποτάμι».

Στις 7 το πρωί η επίθεση γενικεύτηκε σε όλο το μήκος της γραμμής. Η πεδινή μοίρα άρχισε να βάλλει κατά των εχθρικών θέσεων, γεγονός που διευκόλυνε την προέλαση των ελληνικών τμημάτων προς το Νέο Πετρίτσι. Παρόλα αυτά, το εχθρικό πυροβολικό, συνέχισε να χτυπά τα προελαύνοντα ελληνικά στρατιωτικά τμήματα, χωρίς όμως να καταφέρει να τα πτοήσει.

Το 1ο σύνταγμα ευζώνων εξόρμησε κατά των εχθρικών θέσεων στο Νέο Πετρίτσι, στις 8 το πρωί. Γρήγορα έφτασε στο σημείο όπου είχαν κρυφθεί οι Έλληνες του χωριού, που έσπυσαν με άκρατο ενθουσιασμό και δάκρυα στα μάτια να υποδεχθούν και να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες των κουρασμένων ευζώνων, επικεφαλής των οποίων υπήρξε ο μετέπειτα στρατηγός Γεώργιος Κονδύλης. Τα υψώματα πάνω απ το χωριό, όπου βρίσκεται

σήμερα το 567 Τ.Π- ήταν καλά οχυρωμένα από τους Βουλγάρους. Εκεί είχαν τοποθετηθεί τα 4 τοπομαχικά πυροβόλα, που δυσκόλευαν στο έπακρο τις κινήσεις των ελληνικών τμημάτων, γύρω από το χωριό. Χρειάστηκε λοιπόν μια νέα προσπάθεια για την κατάληψη και την εκδίωξη του εχθρού. Στις 9 το πρωί ο λόχος ευζώνων, με επικεφαλής τον λοχαγό Γεώργιο Παπαδόπουλο, κινήθηκε προς γενική επίθεση, σώμα με σώμα με τον εχθρό. Ο γενναίος λοχαγός, με το περιστρεφόμενο στο χέρι και οδηγώντας τους άνδρες τους στα εχθρικά οχυρά, έπεσε νεκρός από βουλγαρικό βόλι. Οι ευζώνοι όμως δεν πτοήθηκαν. Προχώρησαν ακάθεκτοι και με την χαρακτηριστική ιαχή «Αέρα» κατέλαβαν τα 4 πυροβόλα, εκτοπίζοντας τους εναπομείναντες Βουλγάρους, που τράπηκαν σε άτακτη φυγή προς τον Στρυμόνα.

Στις 8.15 ο αντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος αναφέρει στον μέραρχο Μανουσογιαννάκη «Κατέλαβα τη Βέτρινα, εκτοπίζοντας τον εχθρό από τις θέσεις που κατείχε σε υψώματα βορείως του χωριού, μέχρι τώρα επτά διαδοχικά. Ο εχθρός υποχωρεί προς το βορρά». Μετά από 530 χρόνια, το Νέο Πετρίτσι ήταν ελεύθερο και ελληνικό.

Ήδη από την τελική φάση των επιχειρήσεων νωρίς το πρωί της 27ης Ιουνίου, είχε αρχίσει η γενική υποχώρηση των Βουλγάρων, που γρήγορα μετατράπηκε σε άτακτη φυγή. Η περιοχή από το Νέο Πετρίτσι, μέχρι τη γέφυρα του Στρυμόνα κατακλύστηκε από πανικόβλητους Βουλγάρους, που προσπαθούσαν να περάσουν τα στενά του Ρούπελ. Προς στιγμή η φυγή τους ανεκόπει από 2 βουλγαρικά τμήματα, τα οποία προσπάθησαν να συγκρατήσουν τους φυγάδες. Δεν τα κατάφεραν όμως, αφού παρασύρθηκαν από το ρεύμα των υποχωρούντων. Τα τμήματα που βρισκόντουσαν στην αριστερή όχθη του Στρυμόνα (Θερμοπηγή, Χαροπό) μόλις αντίκρουσαν τον ελληνικό στρατό να κατηφορίζει από τα υψώματα του Μπέλες, τρόμαξαν πως οι Έλληνες θα περνούσαν τον Στρυμόνα και θα τους περικύκλωναν. Έτσι άρχισε μια γενική υποχώρηση προς βορρά, με την υποστήριξη του βουλγαρικού πυροβολικού, το οποίο και ανατίναξε την σιδηροδρομική γέφυρα του Στρυμόνα στις 9.30, πριν αφήσει πίσω του τα στενά του Ρούπελ.

Οι απώλειες στη διήμερη μάχη της Βέτρινας, ανήλθαν σε 36 νεκρούς, 207 τραυματίες και 36 αγνοούμενους. Ανάμεσά τους και ο λοχαγός Γεώργιος Παπαδόπουλο, επικεφαλής του λόχου Ευζώνων που απελευθέρωσε το Νέο Πετρίτσι. Ο ηρωϊκός λοχαγός, έχει θαφτεί στο σημείο που έπεσε νεκρός, στα υψώματα πάνω από το στρατόπεδο του 567 Τ.Π, το οποίο φέρει και το όνομά του. Τα λάφυρα ήταν 4 τοπομαχικά πυροβόλα, 8 βλητοφόρα, πλήθος οβίδων και η αποθήκη του σιδηροδρομικού σταθμού Σιδηροκάστρου γεμάτη σακιά με ζάχαρη, κριθάρι και άλλες προμήθειες.

Ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος, στην Είσοδο της Γέφυρας

Μετά την ήττα τους στο Νέο Πετρίτσι, οι Βούλγαροι ανατίναξαν το πρώτο τόξο της σιδηροδρομικής γέφυρας του Στρυμόνα, πριν αφήσουν πίσω τους τα στενά του Ρούπελ. Στην φωτογραφία ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος, στην είσοδο της γέφυρας, μετά την επιδιόρθωσή της, από το μηχανικό του ελληνικού στρατού.

Η μάχη της Βέτρινας, άνοιξε το δρόμο για την απελευθέρωση του Σιδηροκάστρου, των Σερρών και ολόκληρης της ανατολικής Μακεδονίας, ενώ έδωσε ώθηση στην νικηφόρα προέλαση του ελληνικού στρατού προς το βορρά και τα στενά της Κρέσνας. Το απόγευμα της 27ης Ιουνίου, μια ίλη ιππικού με διοικητή τον ανθυπολοχαγό Ιωαννίδη, μπήκε στο μαρτυρικό Σιδηρόκαστρο. Η γαλανόλευκη υψώθηκε στο βυζαντινό κάστρο και ο θρήνος της σφαγής των 100 κατοίκων της πόλης απ τους Βούλγαρους, καλύφθηκε από τα δάκρυα χαράς και τα επιφωνήματα αυτών που έζησαν την τραγωδία.

Κείμενο : Παναγιώτης Αβρ. Σαββίδης

Βιβλιογραφία : "Μεγάλη ναυτική και στρατιωτική εγκυκλοπαίδεια"

Αρθρογραφία : Περιοδικό "Πέρασμα" τ.1 (Ιούνιος 1996)